

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **O. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2020, č. j. 31 A 181/2018 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyni **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala dne 11. 6. 2015 u Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 87h odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně doložila, že je rozvedená a se svými dvěma nezletilými dětmi žije ve společné domácnosti se svojí babičkou, paní M. M., státní občankou České republiky; společnou domácnost sdílí již více jak rok, přičemž žalobkyně pečuje o babičku z důvodu jejího věku a zdravotního stavu a babička žalobkyni finančně přispívá; k prokázání závislosti na příjmech babičky žalobkyně navrhovala důkazy výsledkem.

[2] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 1. 10. 2015, č. j. OAM-9748-21/TP-2015, byla žádost žalobkyně podle 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců zamítnuta, neboť správní orgán I. stupně uzavřel, že ji nelze považovat za rodinného

příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a proto jí nelze vydat povolení k trvalému pobytu podle § 87h zákona o pobytu cizinců.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 19. 11. 2015, č. j. MV-165463-4/SO-2015, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila; proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu.

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 23. 3. 2017, č. j. 31 A 104/2015-30, rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že v projednávané věci je zásadní zjištění, zda lze žalobkyni považovat za rodinného příslušníka dle zákona o pobytu cizinců, a to z toho důvodu, zda lze posuzovat žádost dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyní navrhovaný důkaz formou provedení výslechů mohl dle soudu prokázat uskutečnění oné závislosti na výživě mezi ní a babičkou dle § 15a odst. 3 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců; tím, že žalovaná neodůvodnila neprovedení důkazu, byly dle krajského soudu porušeny základní zásady spravedlivého procesu.

[5] Žalovaná v návaznosti na rozsudek krajského soudu rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, č. j. MV-165463-10/SO-2015, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 1. 10. 2015, č. j. OAM-9748-21/TP-2015, zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

[6] Správní orgán I. stupně v rámci opětovného posouzení žádosti provedl výslech žalobkyně, na základě něhož učinil závěr o nedůvodnosti provádění dalších jí navrhovaných důkazů. Podle správního orgánu I. stupně na žalobkyni totiž nelze nahlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, proto vydal dne 4. 4. 2018 pod č. j. OAM-9748-42/TP-2015 rozhodnutí, kterým žádost podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, zamítl.

[7] K odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná rozhodnutím ze dne 13. 12. 2018, č. j. MV-138708-4/SO-2018 ze dne 13. 12. 2018 tak, že odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila; v napadeném rozhodnutí se s hodnocením prvostupňového orgánu ztotožnila.

[8] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu, o které krajský soud rozhodl v záhlaví uvedeným rozsudkem. Souhlasil se závěry správních orgánů potud, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro to, aby byla považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a odst. 1 písm. a), b), c) zákona o pobytu cizinců. Podstatné pro nyní projednávanou věc je však podle názoru krajského soudu především znění § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož se ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. V případě žalobkyně přitom nebylo pochyb o tom, že vztah mezi ní a její babičkou je vztahem trvalým a hlubokým a že žijí ve společné domácnosti. Krajský soud konstatoval, že vztah mezi žalobkyní a babičkou nelze považovat za vztah rodinný dle zákona o pobytu cizinců a dle evropské právní úpravy, nicméně tento vztah splňuje znaky úzkého a trvalého vztahu, který je

pokračování

analogickým ke vztahu rodinnému dle zákona o pobytu cizinců a lze na něj aplikovat § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí žalované dle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž krajskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[10] Stěžovatelka se neztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že v souzené věci pochybila, neboť nesprávně posoudila vztah žalobkyně a její babičky; je přesvědčena, že mezi žalobkyní a její babičkou existuje přímo vztah rodinný, přičemž tento nemůže být zároveň kvalifikován jako „vztah obdobný vztahu rodinnému“.

[11] Stěžovatelka má za to, že se uvedeným závěrem krajský soud odchýlil od v rozsudku citované ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a tuto odchylku dostatečně neodůvodnil. Stěžovatelka k uvedenému konstatuje, že krajský soud opřel své závěry mimo jiné o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, a rozsudek téhož soudu ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016-47, z nichž podle stěžovatelky vyplývá, že rodinnými vztahy jsou vztahy mezi rodinnými příslušníky, jejichž okruh je vymezen v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců na základě čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES.

[12] Stěžovatelka je rovněž přesvědčena, že pojem „vztah obdobný vztahu rodinnému“ nelze vykládat extenzivně do té míry, že by zahrnoval i jiné kategorie osob, než které uvádí citovaný čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice 2004/38/ES. O uvedeném svědčí i fakt, že byl tento původní pojem „vztah obdobný vztahu rodinnému“ novelou zákona o pobytu cizinců, zákonem č. 314/2015 Sb., modifikován na bezesporu konkrétnější pojem „partnerský vztah“. K uvedenému stěžovatelka dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 – 29, který na výše uvedené závěry navázal a z něhož lze dále dovodit, že vztahy, které nejsou formálně vztahy rodinnými dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale jsou jim svým obsahem (tedy v rovině faktické) obdobné, lze při splnění dalších stanovených podmínek kvalifikovat jako vztahy obdobné vztahům rodinným ve smyslu pojmu zavedeného § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[13] Závěr, že vztah mezi žalobkyní a její babičkou nelze posuzovat jako vztah obdobný vztahu rodinnému, resp. že žalobkyni nelze přiznat postavení rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, lze pak dle názoru stěžovatelky jednoznačně dovodit rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 Azs 212/2018 – 37, jehož závěry lze zcela vztáhnout i na situaci v nyní projednávané věci. Stěžovatelka připomíná, že pro uplatnění kategorie § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby byly kumulativně splněny obě stanovené podmínky, tedy zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému a zároveň soužití ve společné domácnosti, kdy naplnění pouze jedné z těchto podmínek (žalobkyně žije ve společné domácnosti se svojí babičkou) není dostačující. Současně je dle stěžovatelky zřejmé, že se po vrácení věci soudem musí ve správním řízení postupovat podle aktuálně

platné a účinné právní úpravy (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 24. 2. 2016, č. j. 10 A 149/2015-43), která však v posuzovaném případě neumožňuje v řízení rozhodovat v souladu s právním názorem vyjádřeným v napadeném rozsudku krajského soudu, neboť definice vztahu obdobného vztahu rodinnému byla zpřesněna tím, že se musí jednat o vztah partnerský.

[14] S ohledem uvedené stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

[15] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[16] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelkou uplatněných, neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlížet nad rámec těchto námitek z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Ze správního spisu je zřejmé, že žalobkyně žádala o trvalý pobyt podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle kterého „[m]inisterstvo vydá rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.“ Při posuzování žádosti správní orgán I. stupně postupoval podle znění zákona o pobytu cizinců účinného do 17. 12. 2015 (v souladu s čl. IV. odst. 1 novely č. 314/2015 Sb.).

[19] Správní orgán I. stupně v rámci opětovného posouzení žádosti provedl dne 25. 9. 2017 se žalobkyní výslech, během něhož žalobkyně potvrdila, že žije od roku 2011 v České republice, odkud nikam nevycestovala; v rodinném domě, který je v osobním vlastnictví její sestřenice, spolu se svými dvěma nezletilými dětmi, s babičkou a rodinou strýce žalobkyně. Žalobkyně je rozvedená, s bývalým manželem, který žije v Arménii, se ona ani její děti nestýkají; bývalý manžel má velkou spotřebu alkoholu, je s ním problémové soužití; na děti žalobkyně přispívá cca 50 dolarů měsíčně. Žalobkyně dále popsala svoji práci; pracuje v obchodě 4 až 5 dní v týdnu, má menší výplatu (cca 11 000 Kč) a finančně jí několika tisíci korunami přispívá babička, o kterou se stará; vaří jí snídaně a obědy, dává jí léky, pomáhá jí s koupáním a chodítkem; k lékaři babičku vozí strýc. Pokud žalobkyně není doma, pomáhá babičce druhá sestřenice žalobkyně, která se bude výhledově stěhovat. Nebude-li žádosti vyhověno, bude se žalobkyně snažit o získání pobytového oprávnění znovu, protože z České republiky nechce odejít, je zde již roky a babička je na ni zvyklá.

[20] Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců je transpozicí směrnice 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice „2004/38/ES““); § 15a zákona o pobytu cizinců

pokračování

je proto nutno vykládat v souladu s čl. 2 odst. 2 a čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice, které definují kategorie osob, které jsou považovány za rodinné příslušníky občanů Evropské unie.

[21] Článek 3 odst. 1 směrnice 2004/38/ES stanoví, že se tato směrnice „vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bodu 2, kteří je doprovázejí nebo následují“.

[22] Dle čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES „[a]niž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotýcných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: a) všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří **nejdou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2** a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo **členy jeho domácnosti** nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně; b) partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah. Hostitelský členský stát pečlivě posoudí osobní poměry těchto osob a zdůvodní každé odepření vstupu či pobytu těchto osob“ (pozn. zvýrazněno soudem).

[23] Dle čl. 2 bodu 2 směrnice 2004/38/ES se pro účely této „směrnice rodinným příslušníkem rozumí: a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b); d) předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b)“.

[24] Zákon o pobytu cizinců stanoví dva okruhy osob, na které aplikuje ustanovení o rodinném příslušníkovi občana EU – osoby za rodinné příslušníky výslovně označené v § 15a odst. 1, resp. odst. 2 a osoby ve vztahu obdobném rodinnému (za splnění podmínky trvalosti vztahu a soužití ve společné domácnosti) dle § 15a odst. 3.

[25] Stěžovatelka v kasační stížnosti nerozporuje, že na žalobkyni nedopadá žádná z možností uvedených v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud v rozsudku přesvědčivě vyložil, že pokud by byla zjištěna závislost žalobkyně na výživě ze strany její babičky, bylo by na žalobkyni možné aplikovat § 15a odst. 3 písm. a) bod 2. zákona o pobytu cizinců. Z tvrzení samotné žalobkyně během výslechu před správním orgánem I. stupně však vyplynulo, že žalobkyně má vlastní příjmy ze zaměstnání; její závislost na financích od babičky je dobrovolná a bez znaku naléhavosti a nutnosti. Na žalobkyni tak nelze pohlížet jako na osobu závislou na výživě občana Evropské unie. Žalobkyně rovněž netvrdila, že se neobejde bez osobní péče občana Evropské unie z důvodu dlouhodobě nepřiznivého zdravotního stavu, a ani nedoložila žádné záznamy o zdravotním stavu, které by splňovaly podmínky pro nutnost každodenní osobní péče jiné osoby; nelze proto aplikovat ani § 15a odst. 3 písm. a) bod 3. zákona o pobytu cizinců.

[26] Spornou otázkou však zůstává posouzení vztahu žalobkyně a jejího prarodiče z hlediska § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy zda jsou naplněny podmínky existenci vztahu obdobnému vztahu rodinnému.

[27] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010 – 63, č. 2094/2010 Sb. NSS, na který odkazuje též krajský soud, uvedl, že „*[v]ztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky, tak jak je zákon v souladu se Směrnicí vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče – děti, prarodiče – vnuci.*“ V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud přijal závěr, dle kterého jsou rodinnými vztahy právě vztahy rodinných příslušníků, jež odpovídají dílčím ustanovením § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z rozsudku lze dále dovodit, že takové vztahy, které formálně nejsou rodinnými vztahy dle § 15a odst. 1 uvedeného zákona, ale jsou jim svým obsahem (tedy v rovině faktické) analogické, lze kvalifikovat jako vztahy obdobné vztahům rodinným ve smyslu pojmu zavedeného § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž v takovém případě je následně potřeba zkoumat pro účely posouzení aplikovatelnosti § 15a odst. 3 písm. b), zda byl žadatelem takto tvrzený vztah v řízení o žádosti dostatečně doložen, a případně posoudit trvalost daného vztahu a konečně i podmínku soužití žadatele s dalším účastníkem vztahu ve společné domácnosti.

[28] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, obsahující definici rodinného příslušníka občana Evropské unie, dopadá kromě manželů a rodičů občana EU (u kterých je ale rovněž kritériem vyživovací povinnost) pouze na nezaopatřené přímé potomky občana EU, který má vůči těmto potomkům vyživovací povinnost, případně jsou na něho tito potomci ve smyslu § 15a odst. 2 zákona určitým způsobem odkázáni, a to z materiálních či zdravotních důvodů. Pro účely zákona o pobytu cizinců tak za rodinného příslušníka může být považována např. studující vnučka mladší 26 let vyživovaná babičkou, občankou EU. To, že dospělá vnučka nepatří do první skupiny osob, výslovně považovaných za rodinné příslušníky, však neznamená, že by nemohla spadat do skupiny druhé, tedy osob, na které zákon o pobytu cizinců pohlíží jako na rodinné příslušníky odvozeně; takový závěr ani nevyplývá ze shora citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Ostatně, bylo by proti smyslu zákona o pobytu cizinců, aby vnučka (zde žalobkyně) mající nárok na bytové oprávnění během studia, o tento nárok získáním zaměstnání přišla, ačkoliv její rodinná vazba na babičku bude stále trvat. Stěžovatelka se však otázkou, zda dospělá vnučka s prarodičem mohou být ve vztahu obdobnému vztahu rodinnému, nezabývala, vycházeje z mylné úvahy, že existuje-li mezi žalobkyní a její babičkou přímo vztah rodinný, tento nemůže být zároveň kvalifikován jako „vztah obdobný vztahu rodinnému“.

[29] Znění § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců je třeba chápat tak, že se vztahuje na dvě kategorie cizinců, jejichž vzájemný vztah závislosti je založen na zcela jiných attributech. Ustanovení § 15a odst. 3 písm. a) zákona dopadá na příbuzné občana EU neuvedené v § 15a odst. 1 zákona, s tím, že cizinec s občanem EU žil ve společné domácnosti nebo jím byl

pokračování

vyživován či byl na jeho péči ze zdravotních důvodů odkázán; § 15a odst. 3 písm. b) se pak vztahuje na cizince, který *má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti*. Jak bylo uvedeno výše, legální definice rodinného příslušníka dle zákona o pobytu cizinců neodráží skutečné biologické vazby mezi rodinnými příslušníky, ale vytváří právní konstrukci svého druhu a jako takovou je třeba ji vykládat, aby byl zachován smysl zákona.

[30] Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 23. 2. 2017, č. j. 2 Azs 273/2016-47, uvedl že „*takové vztahy, které **formálně nejsou rodinnými vztahy dle § 15a odst. 1 uvedeného zákona, ale jsou jim svým obsahem (tedy v rovině faktické) analogické, lze kvalifikovat jako vztahy obdobné vztahům rodinným ve smyslu pojmu zavedeného § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž v takovém případě je následně potřeba zkoumat pro účely posouzení aplikovatelnosti § 15a odst. 3 písm. b), zda byl žadatelem takto tvrzený vztah v řízení o žádosti dostatečně doložen, a případně posoudit trvalost daného vztahu a konečně i podmínku soužití žadatele s dalším účastníkem vztahu ve společné domácnosti.***“

[31] Aby bylo možno na dospělé vnučce občana EU aplikovat ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se vztahu obdobného vztahu rodinnému, je nutno ve smyslu citované judikatury zkoumat, zda tento vztah má s některým z definovaných rodinných vztahů dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců společné znaky. Společným znakem osob definovaných jako rodinní příslušníci občana EU podle zákona o pobytu cizinců je jejich příbuzenství – buď založené (manžel/manželka) nebo pokrevní, u kterých zákon dále rozlišuje, zda jde o rodiče - děti nebo další příbuzné ve vzestupné a sestupné linii. Příbuzenství jako společný znak osoby ve vztahu rodinném ctí rovněž evropská úprava, ze které zákon o pobytu cizinců vychází, tedy směrnice 2004/38/ES.

[32] Vnuk a prarodič jsou blízkými příbuznými v přímé linii, tedy první předpoklad pro to, aby na posuzovaný vztah mezi žalobkyní a její babičkou bylo možno pohlížet jako na vztah obdobný rodinnému, splněn je. Pokud je splněn první předpoklad pro to, aby bylo možno na žalobkyni a její babičku pohlížet jako na osoby ve vztahu obdobném vztahu rodinnému, neboť charakteristický znak příbuzenství je mezi nimi splněn, je nutno pro posouzení žádosti žalobkyně o trvalý pobyt zkoumat, zda jsou splněny i další zákonem stanovené podmínky, tedy zda jde o vztah trvalý, a zda spolu žalobkyně a její babička žijí ve společné domácnosti.

[33] Nelze tedy, jak se domnívá stěžovatelka, v řízení ustát na konstatování, že žalobkyně je přímo rodinným příslušníkem, tudíž nepřichází v úvahu zkoumat jakékoli další podmínky, které jsou relevantní z hlediska § 15a odst. 3 zákona pro posouzení jiné rodinné vazby, kterou žalobkyně tvrdila (a prokazovala). Jinými slovy, že žalobkyně již z důvodu že je přímo rodinným příslušníkem, přičemž však nesplnila zákonem vyžadované podmínky rozhodné pro účely pobytového oprávnění dle § 15a odst. 1, resp. 2 zákona o pobytu cizinců (ve znění do 31. 12. 2015), neznamená, že nemůže být rovněž osobou v obdobném vztahu vztahu rodinnému. Skutečnost, že žalobkyně nenaplnila podmínky dle § 15a odst. 1, resp. odst. 2 zákona o pobytu cizinců, sama o sobě nevylučuje, že by nemohla splnit podmínky stanovené v odst. 3 písm. b) uvedeného zákona. Nelze totiž přehlédnout, že každé ustanovení je založeno na odlišném způsobu vzájemné závislosti posuzovaných osob. V daném případě žalobkyně zjevně nesplňovala podmínky

stanovené v § 15a odst. 1 a 2 zákona, kde je stanovena fakticky jednostranná vyživovací povinnost, kterou by měla mít vůči ní její babička; tak tomu není. V §15a odst. 3 písm. b) uvedeného zákona však posuzovaný vztah není určen jednostrannou (vyživovací) závislostí, ale je založen na zcela jiné skutečnosti, a to soužití ve společné domácnosti. Tuto skutečnost byla stěžovatelka, za situace, kdy žalobkyně existencí takové vazby argumentovala, povinna posoudit.

[34] Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatelkou citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 1 Azs 212/2018 – 37, dle jeho názoru nepředstavuje jí tvrzené vybočení z judikatury nastolené rozsudkem č. j. 5 As 6/2010 – 63. První senát v citovaném rozsudku vycházel ze zcela odlišných skutkových okolností; nelze proto závěry tam učiněné bez dalšího aplikovat i v nyní projednávané věci.

[35] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nepochybil, pokud rozhodnutí stěžovatelky zrušil a zavázal ji blíže zkoumat, zda v posuzovaném případě jsou splněny ostatní podmínky vyplývající z § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[36] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně a v právních úvahách nikterak nevybočil z relevantní právní úpravy ani z judikatury správních soudů. Z výše popsanych důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyni, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ze spisové dokumentace nevyplývá, že by žalobkyni v průběhu řízení o kasační stížnosti vznikly nějaké náklady, a že by důvody zvláštního zřetele hodné odůvodňovaly přiznání náhrady nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. března 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu